

Recensie: Mrs Dalloway ★★★1/2***

KVS Brussel
donderdag 22 oktober 2020

foto © Sergio Parra / KVS

Recensie:

Mrs Dalloway van KVS en Teatro Espanol in een regie van Carme Portaceli naar het 95 jaar oude boek van Virginia Woolf moet een van de weinige internationale producties zijn die er dit najaar op de planken te zien is in ons land. Veel tours zijn immers geannuleerd door corona, maar deze coproductie kwam nu, weliswaar met een half jaar vertraging door "jowel" corona dan toch naar Brussel. De volledig in het Spaans gesproken voorstelling vergt wel wat van de toeschouwer (die geen Spaans verstaat). Niet alleen omdat de cast snel praat waardoor je verdomd snel de boventiteling moet kunnen lezen, maar ook omdat de voorstelling, in tegenstelling tot het spreektempo, aan de trage wat lijzige kant is. Het sferische geluidsontwerp van Jordi Collet in combinatie met het uitgepuurde ja zelfs stilistisch gestileerd scènebeeld van Anna Alcubierre maakt het plaatje erg mooi in combinatie met de warm oranje gezellige belichting door David Picazo. Maar net als in het echte leven schuilt daarachter duisternis, fundamentele eenzaamheid en vragen of gemaakte levenskeuzes wel de juiste zijn geweest. 'Wat als de dingen anders gelopen waren?', daar staat hoofdpersonage Clarissa (Blanca Portillo die in Cannes 14 jaar geleden samen met Chus Lampreave, Yohana Cobo, Carmen Maura, Lola Duenas, en Penélope Cruz als beste actrices werden gekroond voor hun rollen in Volver van Pedro Almodovar) dan ook lange tijd bij stil om op het einde terug aansluiting te vinden met haar leven en haar "zo lijkt het toch alvast" originele lossere, levenslustigere ik, die ze een tijd verloren was.

In de aanloop naar haar verjaardagsfeest, beleeft Clarissa Dalloway op één dag niet lineair haar ganse leven waarbij verleden en heden overlappen. We zijn in het Engeland aanbeland van net na de Eerste Wereldoorlog. Haar hartsvriendin Sally (Inma Cuevas) waar ze erg close mee was zien we net als Peter (Nelson Dante) die kennelijk jaloeers was om wat die twee vrouwen hadden terwijl er ook langs beide kanten gevoelens waren tussen Clarissa en Peter, gevoelens die Sally bij de man alvast toejuichte want Richard Dalloway vond ze geen goede match voor haar vriendin.

Sally die vindt dat ze met de jaren diepzinniger en hartstochtelijker is geworden, vreesde dat Richard haar zou afstompen wat kennelijk ook gebeurd is. Zijn standvastigheid en eenvoud hebben Clarissa dan wel een stabiel leven bezorgd maar net die vormen ook het fundament voor het compromis dat ze in haar leven sloot. Een zekere weemoed naar vroeger toen ze nog compromisloos kon leven, verklaart waarom ze zo gefascineerd geraakt door het verhaal van de zelfmoord van Angélica (Gabriela Flores) tijdens haar eigen feestje waar ze zelf niet veel aan beleeft. Ook in deze voorstelling wordt dat gegeven geromantiseerd voorgesteld, waarbij we Flores op tafel zien staan, in de handen genomen door een mannelijke collega die haar daarna op zijn armen draagt. Het is een mooi beeld maar tevens ook een moment dat het muisstil wordt in de KVS. En ook de gedachten van Clarissa zinderen na: 'Ik hou van het leven maar zou geen tweede keer willen leven.'

Dat we daarna een actrice horen zingen wanneer het feest van Mrs Dalloway begonnen is, contrasteert dan ook fel. Eigenlijk zien we de meeste personages in dezelfde bubbels op de scène. Zo is er het trio Clarissa "Peter" Sally dat terugblijkt op het verleden. Peter heeft er een huwelijk op zitten in India, heeft kinderen maar is niet gelukkig en ziet Clarissa als een koud en hard iemand. Hij liep

namelijk een blauwtje op. Clarissa zal later stellen dat hij altijd al op de verkeerde vrouwen viel.

En Sally zag haar beste vriendin in de handen komen van de man die ze niet zo'n goede partij voor haar vond, althans in Peter zag een betere partner voor haar vriendin. Wanneer Blanca Portillo met mondkemper naar het publiek toestapt en spreekt dat ze zo blij en verrast is dat iedereen is komen opdagen, komt de fundamentele eenzaamheid van haar personage helemaal aan de oppervlakte. Haar Richard is er namelijk nog niet. Hij zit nog op een vergadering: 'Zoals al zijn vergaderingen zijn ze heel belangrijk' zegt ze daarover wat het publiek "ook omwille van de herkenbaarheid wellicht " aan het lachen brengt waarna ze meteen nuanceert dat ze dat niet ironisch bedoelde. Waarom Clarissa feestjes organiseert volgens Peter? Om de leemte te vullen. De stilte te verhullen. Pijnlijk.

Hiertegenover staat het gitzwarte duo Max (Jimmy Castro) " Angélica. Die laatste heeft zelfmoordgedachten en zal ook uit het leven stappen. De dokter (Jordi Collet) is dan weer de vleesgeworden cynicus. 'We weten eigenlijk niets van de hersenen en het zenuwstelsel' klinkt het terwijl hij ook fijntjes meegeeft dat hij zijn patiënten drie kwartier ziet en niet langer.

En dan is er nog het frisse en speelse duo Elisabeth (Raquel Varela) en Doris (Zaira Montes) die nog een heel leven voor zich hebben, nog een grote toekomst maar ook met de immense ups-and-downs moeten zien te leven. Intens is hun vriendschap, zowel in de pieken als in de dalen. Heerlijk is het spel van de twee actrices die ook even rond de piekfijn gedekte tafel rennen. Een tafel waarop het beste servies, bestek en glazen staan die Mrs Dalloway heeft. Haar dochter Elisabeth hielp mee de servetten te vouwen. Naar het waarom ze dat doen omdat dat werk toch snel tenietgedaan zal worden door de gasten, krijgt ze het antwoord dat de wereld heel lelijk zou worden als we enkel praktisch ingesteld waren.

Erg leuk is de wat knoeierige begroeting tussen Nelson Dante als Peter en Blanca Portillo als Clarissa die erg overtuigend spelen dat ze het zelf even niet goed weten hoe ze elkaar nu moeten begroeten, afstand houden maar toch hartelijk proberen zijn, de elleboog tegen elleboog brengen, of even alle social distancing regels overboord gooien en elkaar toch een dikke knuffel geven. De ontmoeting is schijnbaar hartelijk. 'Alsof je altijd hebt zitten wachten als Penelope.' (een verwijzing naar de Odyssee van Homerus is dat n.v.d.r.) klinkt het uit de mond van Peter die meteen daarna het deksel op de neus krijgt wanneer hij stelt: 'Albanezen of Armeniërs wat is het verschil?' met 'Voor hen is dat verschil belangrijk!'

< Bert Hertogs >

Credits:

Geschreven door Virginia Woolf Regie Carme Portaceli Cast: Jimmy Castro Max Jordi Collet Dokter Inma Cuevas Sally Nelson Dante Peter Gabriela Flores Angélica Zaira Montes Doris Blanca Portillo Clarissa Dalloway Raquel Varela Elisabeth Dramaturgie Michael De Cock, Ana Maria Ricart & Carme Portaceli Scenografie Anna Alcubierre Licht David Picazo Kostuums Antonio Belart Geluidsontwerp Jordi Collet Video-Ontwerp Miguel Angel Raio Choreografie Ferran Carvajal Scenografie Assistent Marta Guedan Regie-Assistent Eva Redondo Vertaling Vassilia Van Der Heyden (Fr), Saskia Hostens (NI) Boventiteling Inge Floré, Tineke De Meyer Coproductie Teatro Espaol & KVS Met De Steun Van Instituto Cervantes, Air Europa